

ENTERRAMENT DEL G. ANDREU SOLER
Homilia del P. Josep M. Soler, abat de Montserrat
16 d'abril de 2008
Fets 10, 34-43; Sl 114; Rm 5, 17-21; Jo 14, 1-6

Vaig a preparar-vos estada. Tornaré i us prendré a casa meva. L'evangeli de sant Joan ens diu que Jesús va dir aquestes paraules en el darrer sopar. Amb aquesta imatge de marxar i tornar, es referia, germans i germanes, a la seva passió i mort imminents que es transformarien en la resurrecció i la glòria. Una glòria que és oferta també als creients, els quals, per Jesucrist, podem trobar *estada* per sempre en la comunió amb el Pare. El Senyor va preparar-nos *estada* amb la seva creu. Després, tal com digué, tornarà. Tornarà a la fi dels temps; però aquesta tornada té una anticipació en el moment de la mort de cadascú.

La nostra comunitat ha vist precisament, en menys de cinc mesos, com el Senyor tornava per cridar cap a ell cinc germans nostres. El darrer, el G. Andreu. La d'ell, ha estat una crida imprevista; tot i el seu estat de salut delicat des de feia temps, no semblava que hagués de ser tan aviat.

Ara, preguem perquè el Senyor, que ha tornat a buscar-lo, el prengui a *casa* seva per tal que pugui viure *allà on* és ell, en la joia de la casa del Pare en la qual *hi ha lloc per a tots*. La nostra pregària s'uneix al sacrifici eucarístic per tal que el G. Andreu pugui ser associat a la condició gloriosa de Jesucrist mort i ressuscitat. Ens sentim encoratjats a demanar-ho per la Paraula de Déu que ha estat proclamada. A la primera lectura, escoltàvem la predicació de sant Pere; deia que *tothom qui creu* en Jesucrist *rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom*. I afegia: *Déu acull tothom qui creu en ell i fa el bé*. Retrobàvem aquesta perspectiva a la segona lectura; sant Pau afirmava que els *qui reben* la gràcia que ve de Jesucrist *són absolts i fets justos* i per això *viuran i regnaran gràcies a ell* en la vida eterna.

Aquesta Paraula de salvació no sols ens encoratja a la pregària i ens permet de viure la mort d'un germà nostre, d'un familiar i d'un amic, amb dolor però amb serenitat, sinó que ens ajuda a transcórrer els nostres dies amb esperança davant la mort que ens espera al terme de la nostra existència. La vida de les persones és insondable als ulls dels altres. Només Déu és testimoni del que passa en el més íntim de cada ésser humà. Només Déu és capaç de valorar el balanceig de donació generosa i de dificultat a encertar la resposta adequada, el balanceig de fidelitat i de limitacions. Fins i tot a un mateix molt sovint se li escapa la comprensió profunda del que viu. Per això ens omplen de confiança les lectures que hem proclamat avui.

El G. Andreu Soler i Seguís, Joan de nom de pila, ha cregut en Jesucrist, s'ha consagrat a ell en la vida monàstica, s'ha confiat repetidament a la intercessió maternal de la Mare de Déu. Ha procurat viure-ho més enllà de les seves limitacions i dels alts i baixos humans. Nascut a Lloret de Mar fa 76 anys llargs, ja de jove, ajudat pel seu tarannà dinàmic i la seva capacitat organitzadora, va sentir la inquietud de viure la fe col·laborant a la parròquia i d'afavorir la convivència i l'amor a la cultura; per això hi fundà el "Casal de l'Obrera". Entrat a Montserrat el 1956, va exercir diversos serveis a l'interior de la comunitat, entre els quals el d'assistent del P. Abat Cassià i el de xofer dels malalts de la comunitat. Però el que ha destacat més és la seva projecció exterior; entre altres activitats va ser: fundador dels Escoltes de servei d'ordre de Montserrat; responsable de l'acolliment de grups de joves a Santa Cecília; membre de l'Hospitalitat de Lurdes de Barcelona i cap de la joventut d'aquesta Hospitalitat, cosa que el portà a ser els primer coordinador dels joves de les Hospitalitats d'Espanya; organitzador de moltes trobades de joves i minusvàlids, així com col·laborador de moltes activitats d'acolliment i de servei als malalts en el santuari de Lurdes; va ser,

també, membre de la junta de la residència de gent gran “Obra de Maria” de Calella; col·laborador del RAC i de l’antic Car Club de Catalunya en algunes de les seves activitats de caire cultural; fundador de la Penya Barcelonista Montserrat-Monistrol. Totes aquestes tasques les feia per afavorir la formació humana i cristiana del jovent, l’amor a Catalunya, les activitats culturals i esportives que facilitaven el lleure, l’atenció pastoral envers els malalts i el desig de millorar la seva qualitat de vida, cosa que ha dut a terme encara en aquestes darreres setmanes amb els seus companys i companyes de diàlisi. Unes activitats tan múltiples i tan intenses com les que ha tingut el G. Andreu no estan exemptes de dificultats de moltes menes. A més, no sempre li ha estat fàcil harmonitzar-les amb el que requeria la vida al monestir. Tanmateix moltes persones s’han sentit ajudades per ell. Avui sou nombrosos els qui heu vingut a acomiadar-vos-en: familiars, amics, antics nois del servei escolta i molt d’altres. La fe cristiana, que compartida amb els monjos, els escolans i els pelegrins, ens ensenya que “no és un adéu per sempre” sinó un “arveure, si a Déu plau”.

L’estiu passat el G. Andreu va celebrar el jubileu de professió i va renovar amb joia els seus compromisos monàstics. Ho va fer des de la consciència que l’ideal cristià i monàstic sempre es troba més enllà del que un viu cada dia. Per això al recordatori va voler fer-se seves unes paraules de Rabindranak Tagore: “Quan seran entonades totes les cordes de la meua vida, Mestre, cada freq dels vostres dits, hi farà vibrar la música de l’amor”. Després de 50 anys de vida monàstica, se sabia un instrument en mans del Senyor i volia, malgrat les febleses humanes, deixar que l’Esperit Sant hi fes vibrar totes les cordes, totes les dimensions de la seva personalitat, per tal que la seva vida pogués esdevenir un cant d’amor. Ara, en aquesta eucaristia, demanem que l’obra divina iniciada en ell pel baptisme i refermada en la professió monàstica hagi arribat al seu bon terme. I, gràcies a Jesucrist, que –com deia l’Apòstol– *absol i fa justos*, totes les cordes de la vida del nostre G. Andreu puguin ser entonades lliures de tot llast, i ofereixin a la presència de Déu la música de l’amor redimit.